

דויד רזיאל

כפי שאיש לא הכיר

הסיפור המלא הראשון על דרך חייו של האיש שיצר למעשה את הארגון-הצבאי-הלאומי, עם מאות עובדות ושפע תמונות פרטיות ומיטמכים אישיים שלא פורסמו במקום אחר עד עתה.

בין השאר תפיל הכתבה אור על השאלות ההיסטוריות:

- מה היו היחסים האישיים בין רזיאל (בתמונה למעלה מימין) בתמונה למטה במרכז) ויאיר שטרן?
- מה היתה דעתו של רזיאל על זאב ז'בוטינסקי?
- האם נאמר כתוצאה מהדשנות אחד מראשי אצ"ל?
- מדוע שוחרר מבית-הסוהר?
- מה גרם לפילוג הגורדי עם יאיר?
- לשם מה נסע לעיראק וכיצד נהרג?

קרא את התשובות בגליון הבא של

העולם הזה

מכל העולם

גרמניה

הגנרל פנק

כדי להבין את גורלו של גנרל גרמני בדור האחרון, יש צורך לצייר תמונה בלתי-נעימה:

בשנת 1955 התארגנה בישראל מפלגה פאשיסטית. היא ליכדה את העולים החדשים ואת המובטלים לכוח גדול, זכתה בבחירות ל-45% מן הקולות ומן המקומות לכנסת. בלית ברירה הטיל הנשיא על ראשה להרכיב ממשלה. הוא הקים קואליציה עם מפלגת הציונים הכלליים ותנועת-החרות, השיג מן הכנסת סמכויות בלתי-רגילות לשעת-חירום וחיסל את כל המפלגות.

הממשלה הכריזה מלחמה על עמי ערב, כבשה בקלות את עבר-הירדן, סוריה והל-בנון, הגיעה עד שערי קאהיר ובאגדאד. הן כיו כך הרגה רבבות ערבים חפים-משעשע במחנות מיוחדים.

מה היה מוטל במקרה זה על אלופי הצבא לעשות? הם יכלו לשמוח על הכיבושים, לחשוב שמעשי-הזוהעה הם תופעת-לוואי מצרעת אך בלתי-חשובה. הם יכלו לטעון שעליהם לקיים את שבועתם, וכי הפוליטיקה היא ענין לפוליטיקאים, והם יכלו למרוד בממשלה.

בקרוב סגל הקצונה הגבוהה של הצבא הגרמני נמצאו בעלי כל הסתרונות האלה. היו קצינים שהחלו כמעט מן הרגע הראשון להכניס מרד צבאי נגד היטלר — ביניהם שני ראשי-המטה הראשונים וראש שרות המודיעין. היו שתמכו בהיטלר משך שנים רבות עד שנוכחו לדעת כי הוא מוביל את העם לאבדון, עברו או למחנה המורדים — ביניהם המרשל רומל האגרי, שהוכרז להל-אבר. והיו שחשבו כי שבועת-האמונים לממשלה מחייבת אותם עד הרגע האחרון, עד יום האבדון ממש, סרבו למרוד בממשלה שקיבלה לידיה את השלטון באופן חוקי בהחלט.

אחד מאלה היה הגנרל היינץ גודריאן.

בשערי מוסקבה. האסון היה שגור-ריאן הצטיין בכוח-דמיון. קצין מקצועי ובנו של קצין מקצועי, הועבר למטכ"ל עוד בימי מלחמת-העולם הראשונה, אחרי המלחמה, שעה שהגנרלים המנצחים שקעו בשכרון הנצחון, עסק הסרן הצעיר במטה הכללי (שלא היה קיים, בהתאם לחווה השלום) בנושק חדש: הטאנק. הוא קרא ספרים אנגליים ששום גנרל אנגלי לא ייחס להם חשיבות. לעיני רוחו עלתה תמונת מלחמת-העתיד: מלחמה בה ינועו ציים גדולים של טאנקים על פני השטח, מבלי להתחשב בשום חזית או קו-אספקה, יקבלו את אספקתם מן האוויר, יזעיקו את המטוסים מדי פעם בהיתקלם בטאנקים.

הגנרלים הגרמנים הזקנים צחקו מרעיונות אלה, כשם שצחקו מהם הגנרלים הזקנים באנגליה ובצרפת. אולם כשעלה לשלטון הסטראי-הראשון לשעבר אדולף היטלר, הת-ענין בתיאוריה החדשה. הוא הפעיל אותה, בניגוד מפורש לדעת הגנרלים, בצרפת. ה-טאנקים דהרו מאחורי קווי הצרפתים אל הים, גירשו את האנגלים בדנקרק, פנו עורף וניתקו את קו מ'ינו. בראשם, במ-כוננית-פיקוד, דהר הגנרל היינץ גודריאן.

כעבור שנה דהר גודריאן שוב. הפעם היתה המטרה מוסקבה. צי הטאנקים שלו הגיע לפרברי העיר, אולם ברגע המכריע עיכב אותו היטלר, ביזבז את הימים החשו-בים כדי לנצח נצחון קל (ונטול-ערך) בדורב. גודריאן רתח, אך ציית. בסעם הראשונה הבין שהסטוראיה-הראשון, שהפך מפקד-ראשי, אינו גאון. מוסקבה לא נכבשה.

תעמודה יהודית. היטלר לא שעה לדברי הגנרלים. הוא רב עם גודריאן*, שרצה לסגת ולתפוס קו בטוח, סילק אותו מכל תפקידיו.

החופשה לא ארכה זמן רב. האנגלו-אמרי-קאים פתחו את החזית השנייה. רומל וחבריו ביצעו את הפיכת יוני 1944 בישת-המול,

* בגלל נסיתו של גודריאן להוכיח לו בכל ישיבה שפקודותיו אינן נכונות, סירב היטלר להעניק לו את התואר פלד-מרשל שהוא בדרגה אחת גבוהה יותר מדרגת קולונל-גנרל, שהוענקה לגודריאן אחרי נצ-חוננו בצרפת.

התאבדו או נתלו. היה צורך ברמטכ"ל חדש. היטלר קרא לגנרל טאנק לעמוד בראש הצבא.

היו אלה ימי זוהעה לגנרל. חבריו הוצאו להורג. הוא ראה מדי יום ביומו את הפיר, מסורף למחצה, כשמחלת-שיתוק מיסתורית משתלסת עליו. המנהיג לא הקשיב כשטופר לו על תבוסה. התרחח כשיעצו לו לסגת בחזית כל שהיא. נתן סקודות להפעלת צבאות שהיו קיימים רק בדמיונו. ידו ורגלו רעדו תמיד, מבטו היה זגוגי, הוא חי על סמים שניתנו לו על-ידי רופא שאר-טאני.

גודריאן ראה את כל זאת, רשם את זה ביומן — והוסיף למלא את הפקודות. לא עלה על דעתו אף פעם אחת שתפקידו להציל את מולדתו מידי המטורף. הוא הספיק לראות את הרוסים והאמריקאים על אדמת גרמניה, לפני שגורש כמעט ברגע האחרון על-ידי היטלר. לפני כן עוד הספיק להכריז כי גילויי האמריקאים על מחנה-ההשמדה ברגן-בלזן אינם אלא "תעמולת-זוהעה יהודית".

הזמנה מוגבוהה. אחרי המסלה חזר גודריאן לביתו. הוא לא הועמד לדין, כי שוב מעשי-זוהעה לא נרשמו על שמו. הוא חיכה לינומו: היה ברור כי הצבא הגרמני

גנרל היינץ גודריאן * אין לסמוך על טוראי ראשון

יוקם מחדש על-ידי האמריקאים, וכי במקרה זה יעמוד בראשו הרמטכ"ל לשעבר, ה-מומחה החי העיקרי למלחמה יבשתית ברו-סי, היינץ גודריאן.

בשבוע שעבר באה ההזמנה. אך לא היתה זאת ההזמנה האמריקאית. שאחרה משום מה. במקומה הוזמן הגנרל היינץ גודריאן להתישב לפני אלוהיו.

הוא מת כשמצפוננו נקי לחלוטין, משוכנע שמילא את חובתו.

ארצות-הברית

הרעב מצד שמאל

כמו כל פרופסור אחר נחשב גם פרופסור הפרופסורים, אלברט איינשטיין, לפרופסור מפורז. השבוע נקט איינשטיין בשיטה כדי לא לשכוח לאכול את ארוחת הצהריים. מדי שוחחו עם סטודנט בעיר האוניברסיטה שלו, פרינסטאון, הוא מברר אם הוא בא מצד ימין או שמאל. מצד ימין, מכוון הבית. אומר לאיינשטיין כי כבר אסל. צד שמאל מזכיר לו להיות רעב.

* בשעת מסירת מצר ברסט-ליטובסק, שנכבש על ידו, לידי גנרל סובייטי העומד מימין, בחתום להסכם 1939 על חלוקת פולין.